

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
13. marts 2003

Sag T-166/02

José Pedro Pessoa e Costa
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – afgørelse om indledning af en disciplinærsag – afgørelse om afslag på ansøgning om overflytning til Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 471

Angående: Påstand om annullation af dels Kommissionens afgørelse af 3. juli 2001 om indledning af en disciplinærsag mod sagsøgeren, dels Kommissionens afgørelse af 23. juli 2001 om afslag på en ansøgning fra direktøren for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug om overflytning af sagsøgeren til dette agentur.

Udfald: Kommissionens afgørelse af 23. juli 2001 om afslag på en ansøgning fra direktøren for Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug om overflytning af sagsøgeren til dette agentur annulleres. I øvrigt afvises sagen. Kommissionen bærer sine egne omkostninger samt betaler halvdelen af de af sagsøgeren afholdte sagsomkostninger. Sagsøgeren bærer halvdelen af sine omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – søgsmål – akt, der indeholder et klagepunkt – begreb – forberedende akt – indledning af en disciplinærsag – afvisning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 91)

2. Tjenestemænd – disciplinærordning – disciplinærsag – verserende straffesag – betydning for indledningen af en disciplinærsag vedrørende de samme faktiske omstændigheder – ingen betydning
(Tjenestemandsvedtægten, art. 88, stk. 5)

3. Tjenestemænd – disciplinærordning – disciplinærsag – overholdelse af retten til kontradiktion – indledning af en disciplinærsag vedrørende forhold, der er omfattet af en straffesag iværksat af anklagemyndigheden i en medlemsstat – tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning – foreligger ikke
(Tjenestemandsvedtægten, art. 87, stk. 2)

4. Tjenestemænd – disciplinærordning – disciplinærsag – ansættelsesmyndighedens høring af tjenestemanden – forudgående høring inden tjenestemanden underrettes om ansættelsesmyndighedens afgørelse om at indlede en sag mod tjenestemanden – pligt hertil – foreligger ikke
(Tjenestemandsvedtægten, art. 87, stk. 2; bilag IX, art. 4, stk. 2)

5. Tjenestemænd – princippet om god forvaltning – administrationens omsorgspligt – indledning af en disciplinærsag mod en tjenestemand, mod hvem der i en medlemsstat er rejst straffesag for uhæderlig adfærd – tilsidesættelse – foreligger ikke

6. Tjenestemænd – afgørelse, der indeholder et klagepunkt – begrundelsespligt – rækkevidde
(Tjenestemandsvedtægten, art. 25, stk. 2)

1. Akter, der indeholder et klagepunkt i vedtægtens artikel 91's forstand, og som kan anfægtes ved et annullationssøgsmål, er foranstaltninger, der direkte og umiddelbart berører sagsøgerens interesser, idet de mærkbart ændrer dennes retsstilling. Dette er ikke tilfældet ved en afgørelse om at indlede en disciplinærsag mod en tjenestemand. Denne afgørelse, der træffes af ansættelsesmyndigheden, er blot en forberedende fase i sagens behandling. Den foregriber ikke administrationens endelige stillingtagen og kan derfor ikke betragtes som en akt, der indeholder et klagepunkt i vedtægtens artikel 91's forstand. Den kan følgelig kun anfægtes indirekte i forbindelse med et søgsmål, der rettes mod den endelige afgørelse i disciplinærsagen, der går tjenestemanden imod, eller under et søgsmål rettet mod en akt, der indeholder et klagepunkt, og som er begrundet med henvisning til afgørelsen.

(jf. præmis 35-37)

Henvisning til: Retten, 14. december 1993, sag T-29/93, Calvo Alonso-Cortès mod Kommissionen, Sml. II, s. 1389, præmis 43; Retten, 22. marts 1995, sag T-586/93, Kotzonis mod ØSU, Sml.Pers. I-A, s. 61, og II, s. 665, præmis 28 og 29; Retten, 19. oktober 1995, sag T-562/93, Obst mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 247, og II, s. 737, præmis 23.

2. Vedtægtens artikel 88, stk. 5, forbyder ansættelsesmyndigheden at træffe endelig afgørelse i en disciplinærsag vedrørende en tjenestemand, mod hvem der er rejst straffesag på grundlag af de samme forhold, ved at udtale sig om de nævnte forhold, så længe afgørelsen truffet af den ret, for hvem straffesagen verserer, ikke er blevet endelig. Derimod er den omstændighed, at der verserer en straffesag på nationalt plan, ikke til hinder for, at ansættelsesmyndigheden sideløbende indleder en disciplinærsag på grundlag af de samme forhold.

(jf. præmis 45 og 46)

Henvisning til: Retten, 19. marts 1998, sag T-74/96, Tzoanos mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 129, og II, s. 343, præmis 34.

3. Princippet om uskyldsformodningen, der gælder til fordel for enhver, så længe den pågældendes skyld ikke er blevet bevist, kan ikke anses for at være blevet tilsidesat, blot fordi ansættelsesmyndigheden har besluttet at indlede en disciplinær-sag på grundlag af de samme forhold som dem, der gøres gældende over for tjenestemanden under en straffesag, der er iværksat af anklagemyndigheden i en medlemsstat. En tilsidesættelse af det nævnte princip ville kun kunne fastslås, såfremt der foreligger omstændigheder, der kan godtgøre, at ansættelsesmyndigheden straks fra disciplinærsagens begyndelse havde besluttet under alle omstændigheder at pålægge tjenestemanden en disciplinær sanktion, uanset de af denne afgivne forklaringer og udfaldet af den straffesag, der verserer i medlemsstaten.

(jf. præmis 55 og 56)

Henvisning til: Retten, 9. juli 2002, sag T-21/01, Zavvos mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 101, og II, s. 483, præmis 341.

4. Vedtægtens artikel 87 pålægger ansættelsesmyndigheden at høre den berørte tjenestemand, før der gives en advarsel eller en irrettesættelse, eller – såfremt ansættelsesmyndigheden påtænker en strengere sanktion – før den i vedtægtens bilag IX fastsatte procedure iværksættes ved indgivelse af en indberetning til disciplinærrådet. Derimod kan et krav om høring af tjenestemanden forud for ansættelsesmyndighedens afgørelse om at indlede en disciplinærsag mod den pågældende hverken udledes af ordlyden af vedtægtens artikel 87 eller af den grundlæggende ret for enhver borger til at blive hørt af fællesskabsinstitutionerne under en procedure, som iværksættes mod den pågældende, og som kan munde ud i vedtagelsen af en for denne bebyrdende retsakt.

(jf. præmis 58)

Henvisning til: Retten, 17. februar 1998, sag T-183/96, E mod ØSU, Sml.Pers. I-A, s. 67, og II, s. 159, præmis 27.

5. Såfremt ansættelsesmyndigheden, efter at den er blevet underrettet om, at der i en medlemsstat er iværksat en straffesag mod en tjenestemand, der rejser tvivl om dennes hæderlighed, beslutter at indlede en disciplinærsag mod tjenestemanden, tilsidesætter den hverken princippet om god forvaltning eller omsorgspligten.

Den påhviler således ansættelsesmyndigheden, så snart den er blevet bekendt med oplysninger af denne art, at indlede en sådan sag, idet hensynet til Fællesskabets interesser kræver, at den træffer de foranstaltninger, der er påkrævet for at sikre, at der ikke kan rettes kritik mod tjenestemandens faglige adfærd, og dette gælder, uanset at indledningen af en disciplinærsag stiller tjenestemanden i en foreløbig og usikker situation, navnlig hvad angår hans tjenstlige fremtid.

(jf. præmis 64 og 66)

6. Forpligtelsen til at begrunde en afgørelse har dels til formål at give adressaten tilstrækkelige oplysninger til, at han kan fastslå, om der er grundlag for afgørelsen, dels at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at efterprøve afgørelsens lovlighed. Inden for et område, hvor ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn, skal begrundelsen redegøre for de afgørende omstændigheder, der har været bestemmende for administrationen ved dennes afgørelse, således at adressaten kan gøre sig bekendt med begrundelserne for den trufne foranstaltning, og Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol.

Dette er begrundelsen for, at administrationen, når den træffer en afgørelse om ikke at imødekomme en anmodning om overflytning af en tjenestemand, skal angive de afgørende omstændigheder, der begrunder dette afslag, og dermed redegøre for den afvejning af de berørte interesser, som administrationen skal have foretaget med henblik på vedtagelsen af en sådan foranstaltning, således at det kan kontrolleres,

at den ved denne afvejning ikke har overskredet grænserne for dette skøn og ikke har udøvet det på en klart fejlagtig måde.

(jf. præmis 74, 75 og 77)

Henvisning til: Domstolen, 14. juli 1983, sag 176/82, Nebe mod Kommissionen, Sml. s. 2475, præmis 21; Retten, 18. april 1996, sag T-13/95, Kyrpitsis mod ØSU, Sml.Pers. I-A, s. 167, og II, s. 503, præmis 74; Retten, 2. april 1998, sag T-86/97, Apostolidis mod Domstolen, Sml.Pers. I-A, s. 167, og II, s. 521, præmis 73.